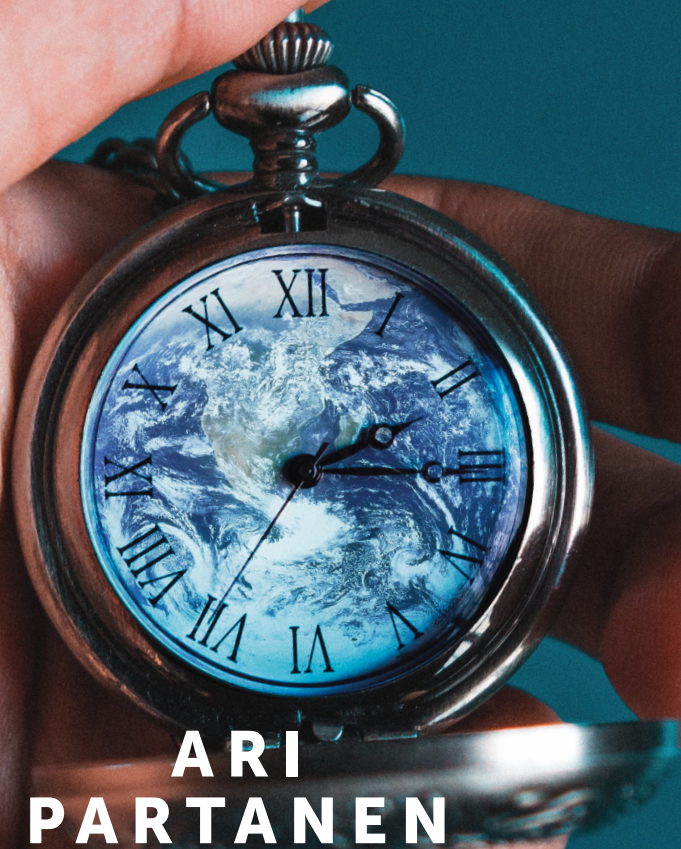

Jälkikasvu

∞

**ARI
PARTANEN**

Jälkikasvu

© 2023 Ari Partanen

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-5996-7

Jälkikasvu

ESIPUHE

Tämän tarinan syntyä voisi kuvailla monimutkaiseksi, monivaiheiseksi ja pitkäksi prosessiksi, joka kuljetti allekirjoittaneen läpi erilaisten ajanjaksojen ja tunnetilojen. Mukaan mahtui niin nousuja kuin laskuja, luovutuksia, lopetuksia ja uusia alkuja. Liian pitkästä tarinasta tuli parturoitua reilusti pois, ja kirjassa olleita tapahtumia tuli päivitettyä aina vuosien saatossa. Pitkä ”hauduttelu” antoi samalla minulle mielenkiintoisen läpileikkauksen lähivuosien tapahtumista ja todisti, että joskus totuus voi olla tarua ihmeellisempää ja että oikea maailma on täynnä uskomattomia juonenkäänteitä, sillä kirjan ensimmäinen vedos oli valmis jo 2017. En halunnut julkaista kirjaa ennen kuin olisin siihen tyytyväinen ja ennen pitkää tajusin, etten tulisi koskaan olemaan sitä.

Tämä kirja ei ole ammattilaisen kirjoittama (ja se myös näkyy), mutta se on tuottanut luojalleen iloa, jonka toivon tarttuvan myös lukijoihin. Toivon että lukija voi antaa anteeksi kirjoitusvirheet ja muut munaukset ja saa kirjasta irti... noh, jotain.

Erityiskiitos tädilleni Hennalle ja ystävälleni Teemulle. Vaikka palautteenne ei koskenutkaan tätä kirjaa ja siitä on jo vuosia, olen käyttänyt sitä voimavarana ja motivaattorina opiskella ja kehittyä. Ilman teitä tämä ei olisi koskaan onnistunut. Kiitos.

Lohjalla 14.7.2023

OSA YKSI

DESINFIOINTI

Vernerin Multala asetti lapion puuta vasten ja kääntyi katsomaan luomaansa maakasaa pidätellen surua. Hän asetti lemmikkinsä nimellä koristellun ristin kasan päälle. Risti tuntui hänestä kornilta koristeelta, turhaltakin. Vernerin kokemuksen mukaan koirat eivät juuri välittäneet pilvissä sijaitsevasta jatkosijoituspaikasta tai sandaalit jalassa pitkin poikin aavikkoa seilanneen humpputukan tai tämän isänsä touhuista. Se oli kuitenkin helppo, kaikkien tiedossa oleva, sielun rauhaa tai jotain sen suuntaista symboloiva; viesti muille, että maahan oli saateltu suurta surua.

Rakas lemmikki ja ystävä oli poissa. Ei ollut väliä oliko leposijan merkkinä hymyilevä munkki, itkevä enkeli, betoninen monumentti vai yksinkertainen ja karkea, pajuista muodostettu risti. Tärkeintä kai oli ajatus, jonkinlainen osoitus pyhydestä ja hartaasta hetkestä. Merkki pyhäksi muuttuneesta maaperästä.

Korkeiden koivujen ympäröimä aukeama oli ollut heille molemmille tärkeä paikka, jossa he olivat heitelleet keppiä, syöneet välipalaa ja istuneet raukeana kuuntelemassa luonnon ääniraitoja. Siksi oli vain oikeus ja kohtuus, että ystävä sai viimeisen leposijansa täältä, ystävyysden sakramenttien suorituspaikasta.

”Minulla on ikävä sinua jo nyt”, Vernerin mutisi hampaidensa takaa.

Vernerin seisoi paikoillaan hetken. Antoi hikipisaroiden valua uurteisten kasvojensa poikki sameiden silmien ja syvien silmäkuoppien vierestä. Hänellä oli kasvot, jotka olivat nähneet tarpeeksi kaikkea paitsi onnellisia loppuja. Silmäkulmien kanavat yrittivät puskea ilmoille suolaisia pisaroita, mutta ne tuntuivat loppuneen vuosien saatossa. Hänen katseensa oli normaalistikin väritön ja intensiivinen, vaikeasti lähestyttävä. Nyt se oli vielä surun samentama ja jäädyttämä.

Hän kunnioitti hiljaisena ystävänsä kanssa hankittuja muistoja, arvosti sitä upeaa ja valitettavan lyhyeksi jäänyttä aikaa koiransa kanssa. Kaksi eri lajia oli löytänyt harvinaisen yhteyden. Sellaista Vernerin ei ollut kokenut koskaan toisen ihmisen kanssa. Ja nyt se oli poissa, kadonnut lopullisesti. Sen mukana maailmasta oli kadonneet värit ja lämpö. Vaikka elettiin huomattavan helteistä kesäkuun päivää, tuntui se yhtäkkiä kolealta ja lattealta kuin marraskuussa järjestettävä juhannus.

Vernerin huokaisi, tarttui lapioonsa ja lähti askeltamaan pois pyhäksi

muuttuneelta paikalta, jota entropia nakersi tälläkin hetkellä mukaansa sinne missä paras ystävä toivottavasti oli.

77-vuotias Verner oli kokenut elämässään paljon, niin iloja kuin surujakin. Ja jälkimmäisiä enemmän, mitä keskiverto työterveyslääkäri saattaisi suositella. Hänellä oli hoikka ja rahnaisten jänteikäs vartalo. Katsekontaktia välttelevä kävelytyyli ja jatkuva päänpuistelu olivat muuttaneet päänsäkiertäjälihakset ihosta kohoaviksi ja vahvaa, sisukasta ihmistä ilmentäväksi. Hänen toteemieläimensä oli muuli. Tai valkolahosieni. Tai sekä että. Monet kesät ja talvet olivat jättäneet häneen jälkensä, kuin myös työt pelloilla, turvesuolla ja rakennuksilla. Hän oli nuoruudessaan juonut viinaa, polttanut piippua ja hävinnyt 50 000 vanhaa mummonmarkkaa sökössä. Rakastunut useasti. Eronnut vielä useammin. Palannut yhteen ainoastaan kerran – erotakseen sitten kunnolla. Koska jos hän jotain päätti, niin se myös piti. Hän oli päättänyt kestää sairauden nimeltä elämä kunnialla mutta joutui nyt lopulta myöntämään, ettei tästä pelkällä sisulla ja kurjuuden kieltämisellä selvitty. Päätös elämänkestämisestä oli itseasiassa ainoa, jonka pitämisessä hänellä oli ongelmia. Hän ei ollut lähtökohtaisesti helppo tai erityisen joustava persoona. Vaimokin oli sanonut, ettei hän koskaan antanut periksi tai kuunnellut kunnolla... tai jotain sen suuntaista.

Lähiaikoina ja elämä oli ollut lähinnä mollivoittoista ja surusta kudottua. Nyt se oli pelkästään sitä. Rakas vaimo oli saateltu multiin viitisen vuotta sitten. Kaikki ystävät tässä väliaikana. Ja nyt vielä paras ystävä. Ajokorttikin oli viety pois, sähkölasku vei liki puolet eläkkeestä. Vernerin elämä oli kuin palapeli, josta nykäistään säännöllisin väliajoin pois sitä kannattelevia palasia. Jokaisen mukana lähtee aina paljon muutakin; osa kokonaisuutta, itse palojen muodostaman kokonaisuuden selkeyttä. Paloja poistui kiihtyvällä tahdilla ja pian jäljellä olisi vain nurkkapalat tai keskus, sitten sekin katoaisi. Kuinka monta palaa siitä voisi edes ottaa enää? Pystyikö materiaa tai omistusasuntoa laskemaan edes palaseksi?

Vernerin käveli metsäpolkua pitkin takaisin bussipysäkillä ja jäi sen viereen odottamaan säilyttäen suomalaisittain käytetyn viiden metrin varoetäisyyden kanssaihmiin ja heimoveljiinsä. Hän katseli apeana älypuhelimiaan tuijottavia ihmisiä. Odotti jonkun edes vilkaisevan, kysyvän ehkä lapiosta.

Niin ei tapahtunut. Tietenkään. Kaikkien taskuun ilmestyneet sosiaalisten kontaktien suojamuurit pitivät siitä viimeistään huolen. Ja tunte-

mattomille puhumisen olivat varanneet omakseen hullut ja humalaiset, ei julkisia kulkuvälineitä odottelevat suomalaiset. Hitto vie, eihän hän olisi itsekään ottanut kontaktia, alkanut tungettelemaan ja kyselemään uppo-outojen ihmisten varustuksesta, vaikka nämä olisivat kantaneet selässään elävää kaimaania! Mitä hän edes kuvitteli? Ja miksi hän toivoi nyt siihen poikkeusta?

Maailma tuntui muuttuneen vauhdilla. Kaikki ympäristössä oleva tuntui pelottavalta ja vieraalta, toiselta planeetalta revityltä. Multiin laitettu ystävä oli tehnyt tästä kaikesta siedettävämpää. Tarjonnut Vernerille pakopaikan modernista ja dekadenttisesta maailmasta. Lenkkeily karvaisen ystävän kanssa tarjosi hyvän suojan sosiaalisilta kontakteilta pois lukien lapset, jotka saattoivat haluta rapsuttaa koiraa mutta jotka luopuivat nopeasti ajatuksesta nähtyään omistajan sameanharmaat ja kylmät silmät. Viha olisi ollut liian voimakas sana kuvaamaan Vernerin sisällä olevia tunteita. Kyse oli enemmänkin harmistuksesta. Joka saattoi ilmetä erehdyttävästi vitutuksena ja näytti vihalta. Mutta siitä ei kuitenkaan ollut kyse. Nyt katse oli samaa, henkitorvi tuntui turvonneelta ja olemassaolo suoranaiselta kiroukselta.

Tämä maailma ei tuntunut enää kodilta. Ihmiset tuntuivat edustavan jotain toista lajia. Puolittaisessa uutispimennossa oleminen oli saanut hänet tipahtamaan kehityksen kelkasta. Teknologia oli kehittynyt salakavalasti ja vauhdilla, kaikesta oli tullut räikeämpää ja hyökkäävämpää. Pelkästään bussipysäkeillä olevat mainokset olivat aikuisviihdettä edustavia ja kaukana siitä kaurahiutalepaketin kyljessä olevasta neidosta, joka oli vienyt Vernerinkin poikuuden olematta itse paikalla. Alusasuisia keikistelevät naiset oli meikattu alienin näköiseksi, iho siloteltu luonnottoman sileäksi. Verner ei voinut ymmärtää, miksi naisista piti tehdä epäaitoja ja omituisia. Hänen mielestään karvat kuuluivat asiaan ja sadonkorjuuseenkin kelpaavat koruttomat alusasut olivat juuri hyviä.

Miten helvetissä tuollaisilla persevakoon vedetyillä naruilla pystyi edes nostamaan pottua – koko kanjonihan olisi vartissa avohaavaa muistuttava soiro?

Verner tarkisti aikataulut. Tornion keskustaan kulkeva bussi olisi heti seuraava. Vain viisi minuuttia, hänellä oli sentään hiukan onnea matkassa. Suruaan pidättelevä Verner vilkaisi muita odottajia.

”Laita snäppiä”, lähes pyhimpänsä paljastavaan hameeseen sonnustautunut teinityttö sanoi.

Sanat oli tarkoitettu käteen kiinni kasvaneelle puhelimelle tai vieressä seisovalle ystävättärelle, joka huuteli oman Samsunginsa uumeniin hieroglyfeiltä kuulostavia lauseita: "Joo, joo! Lataat sen apin, testaat niitä filtereitä! Siitä löytyy mopsin korvat, marsun posket ja kummituseläimen silmät. Sillä saa lisättyä musaakin: mä vedin sellasen IG-stoorin, jossa soi Polyester Beat."

Puhelintaan puhallinsoittimen tavoin pitelevät tytöt eivät uhranneet Vernerille silmäystäkkään. Keskustelu olisikin ollut mahdotonta sukupolvikuilun vuoksi.

"Ei tässä karhumarkkinassa!" tyylikkääseen pukuun sonnustautunut mies nauroi puhelimeensa. "En aio sijoittaa senttiäkään, ennen kuin käyrät palaavat ennalleen ja kynttilät vihertyvät!"

Bussipysäkin vieressä seisova mies imi posket lommolla tupakkaa ja sihisi puhelimeensa: "Älä ikinä osta siltä haukiputaalaiselta kyrvältä yhtäkään autoa! Mä venaan tällä hetkillä bussia, kun se sen myymä Vectran paska leipoi kiinni!"

Vernerin oli aina viihtynyt omissa oloissaan ja hiljaisuudessa. Lähiaikoina vielä nihilistisessä maailmankuvassaan. Mutta nyt, tämän ainoan kerran, hän olisi halunnut keskustella jonkun kanssa, saada mielensä pois harmaudesta puhumalla niitä näitä tuntemattomien kanssa, harrastaa epäsuomalaista small talkia, jonninjoutavaa jutustelua. Se tuntui mahdollomalta näiden juttujen keskellä. Ketään ei vaikuttanut kiinnostavan ympäristö, kanssamatkaaajat tai leppoinen säästä juttelu. Kaikilla oli meneillään niin paljon, niin omituisia juttuja. Mystisiä aktiviteettejä, joihin oli mahdotonta päästä kiinni enää tässä vaiheessa. Hän meinasi tirauttaa onnen kyyneleen kuullessaan vierestään huomiota vaativan kysymyksen.

"Hei, anteeks?"

Vernerin kääntyi kysyjää kohti suupielet koholla. Häntä vastassa oli löysiin vaatteisiin sonnustautunut nuorimies, jonka rasvaista tukkaa peitti wokpannun kokoinen lippalakki ja ihoa suttuiset tatuoinnit. Silmät puolitangossa huokuva mies oli selvästi nauttinut jotain kesäkuista hellettä kovempaa.

"Ei äijällä ois heittää jotain akuuttii jeesii, pikku nippii?" mies mongersi pääkallojen kirjailema käsi ojossa ja leuka vinossa. "Saat ihan kohta bäckkii, mä oon matkalla myymään mun auton tonne torille?"

"Öh... nyt en oikein ymmärrä", Vernerin tunnusti.

"Siis mitä vittua sä äijä sniiduilet!? Jäbä ei voi auttaa toveria pikku sää-

döllä, apuaskeleella? Siis ihan vaan skidillä avustuksella, että saa hommat reilaan ja paperit tehtyä! Vittu mikä äijä! Brotheri from another fatheri ei auta broidii, vaikka leveilee täällä jefenä tollane spade matkassa!"

Vernerin ilahdus vaihtui nopeasti kauhistukseksi ja se toimi magneetin tavoin sekavana sopertavalle arjensankarille. Hän yritti etsiä katseellaan apua kanssamatkaajilta. Sitä ei herunut. Osa ihmisistä siirtyi kauemmaksi, teinitytöt aloittivat kuvaamisen kikatellen. Kukaan ei halunnut puuttua asiaan ja saada pelon haistanut sekakäyttäjää jatkamaan matkaansa tai vaihtamaan kiusaamisen kohdetta.

"Mulla tulee tuet ylihuomenna", mies jatkoi nyrkki heiluen. "Saat illalla bäckkii! Mä maksan sulle korkoja viidellähuntilla, jos se on muuten niin vaikeaa, käykö?"

"E-Ei minulla ole rahaa!"

"No kai sulla jotain on!? Eiks te vanhat gubbet pumpata täyteen Stellaa, Temestaa tai nitroja? Elä viitti olla tollanen, jeesaa nyt vittu kaveria!?"

"Ei minulla ole kuin tämä lapio", Vernerin parahti.

"No käy se sekin alkuun", mies murahti loukkaantuneena ja sieppasi kaivuuvälineen kainaloonsa kuin Klonkku sormuksen. "Tää käy vähän kuin starttirahaksi. Saat lisääiä iltaan asti, sen jälkeen velka kasvaa korkoa. Mä tarvin vielä ainakin haravan, ehkä lehtipuhaltimen. Puutarhatontutkin käy, kunhan ne on sellasia lepposen näkösiä. Hymyileviä! Onks klaari?"

"O-On! On klaari."

Jarrut kirskuen saapuva bussi keskeytti vaaralliseksi heittäytyneen dialogin. Sivuovista purkautui tasaisena nauhana ankeita ja näyttöjensä tuijottavia ihmisiä, jotka lähtivät hajaantumaan ympäristöön. Bussia odottaneet matkaajat siirtyivät sisätiloihin, Vernerin viimeisenä.

"Tässä laitteessa on jokin ongelma", Vernerin sanoi ja yritti kuitata seutulippuansa lukupäätteeseen. "Jostain syystä se ei hyväksy tätä."

"Ei ole", kivikasvoinen kuljettaja ilmoitti, "kokeile vielä tai kaiva kuvetta."

"Olen yrittänyt jo viisi kertaa. Se toimi aamulla ihan normaalisti, kun matkasin tänne."

"Matka jatkuu! Poistutko bussista vai löytyykö sitä bensarahaa?"

Vernerin palasi pysäkillä surkeana ja katseli sulkeutuvia ovia. Bussi nytkähti liikkeelle. Teinitytöt kuvasivat kohtalon potkimaa miestä ilikurisesti ja vilkuttivat liioitellun dramaattisesti kuin sotaan lähtevälle

poikaystävälleen. Takalasiin koputtava lapiovaras taputti rannettaan merkitsevästi kuvitteellisen kellon kohdalta ja imitoi pitävänsä Vernerii silmällä. Pian bussista ei ollut jäljellä kuin takavalot. Sitten ei edes sitä.

Optimismi ja euforia oli varissut Verneristä pikkuhiljaa vuosien varrella pois. Nyt bussi tuntui vieneen Verneristä mukanaan sen pienenkin komponentin, joka yrittää lohduttaa aivoja täysin mitättömistä mutta samalla palkitsevista pienistä iloista kuten uudella asfaltilla ajaminen, pehmeän jäähuurteen – sellaisen, joka lähtee tasaisesti ja ilman voimaa jääraapan mukaan koko matkalta – skrabaaminen tuulilasista ja vielä yhteen pannuun piisaavat kahvinporot herätessä. Vastoinikäymiset kasaantuivat torniksi elämän päälle ja torni alkoi huojua, sokkeliin ilmestyi aina vain useampia halkeamia.

”Loistavaa”, Verner i mutisi, ”onneksi on sentään kaunis ilma...”

*

Kolmetoista kilometriä kaatosateessa kävellyt Verner i työnsi narisevan pihaportin auki ja kaiveli taskustaan kotiavaimensa. Avain sujahti lukkoon, haittalevyt siirtyivät sivuun. Läpimärkä mies astui eteiseen ja otti seinästä tukea. Patikointi tuntui luissa, ytimissä, psyykessä. Vesisade oli ilmestynyt taivaalle kuin taikaiskusta ja huuhtonut Verneristä viimeisetkin positiivisuudet mukanaan, joita hän ei ollut tiennyt edes omistavansa.

”Tästä lähtien lompakko kulkee aina mukana”, Verner i lupasi itselleen.

Hän riisui kastuneet vaatteensa ja asteli hiljaiseen taloon. Sateen luoma kakofonia kaikui yläpuolelta pitkin asuntoa. Tämä ei tuntunut enää koidilta. Ei sellaiselta kuin ennen. Pelkästään huoneilma tuntui erilaiselta, kolkolta ja yksinäiseltä. Värit ja lämpö olivat kadonneet, talon sielu tuntui kuolleen pois. Ei parketilla rapsuttavia kynsiä, ei Eevan hyräilyä ja päivällisen tuoksua, ei kolmen elävän ja toisiaan rakastavan olennon luomaa auraa, joka teki huoneilmasta paremman hengittää ja kofeiinia muistuttavan voimanlähteen. Talo oli muuttunut ontoksi kuoreksi, jossa oli kesällä -12 maalatut ikkunanpokat ja outo ominaishaju, johon kaikki asukkaat olivat tottuneet.

Verner i puki kuivaa ylle, hytisi ja latasi kahvinkeitTIMEN. Siirtyi olohuoneeseen katselemaan televisiota odotellessaan nuoruuseliiksiirin valmistumista. Jalka kolahti peltiseen ruokakuppiin. Olohuoneen nurkkaan oli jäänyt juoma- ja ruokakupit muistoksi vielä hetki sitten siellä vipel-

täneestä Rekusta. Suru iski häntä kasvoihin kuin leka. Näkymättömät kynnet riipivät sielua ja saivat alahuulen hytkymään. Ei paljoa, tuskin huomattavasti. Mutta juuri sen verran että sen tiedosti itse, tajusi surun kolkuttavan fysiologista raja-aitaa.

Vernerin lysähti nojatuoliin kuin ihmisenmuotoinen kasa lyijyä ja avasi vanhan televisionsa ensimmäistä kertaa kuukausiin. Lähinnä siksi, että saisi hiljaiseksi muuttuneen asunnon tuntumaan edes hiukan kotoisammalta ja turvallisemmalta. Että saisi karkotettua synkät ajatuspilvet ja ajatukset, joiden kantaminen oli tässä tilassa liian raskasta, ehkä vaarallistakin. Hän imi ulos valuvan surun takaisin sisäänsä, telkesi sen sarakkeistaan natisevan vakan alle ja lupasi päästää sen pois myöhemmin. Sitten parempana aikana.

"Meteorologit ovat ymmällään Euroopan ylle ilmestyneestä saderintamasta", uutistenlukija kertoi vakavana. "Tapahtumalle ei ole löydetty vielä selitystä. EU on perustanut tapahtuman vuoksi uuden työryhmän, jonka tavoitteena on löytää tapahtumalle selitys ja tutkia voodootaikoja."

"Se johtuu varmaan minusta", Vernerin naurahi itseironisen kuivasti. "Universumi vaistosi, ettei päiväni ollut vielä täydellisesti pilalla, ja päätti tehdä siitä entistäkin surkeamman!"

Vernerin haki itselleen kupposen ja hörppi sitä hiljaisena. Hän kuunteli uutisia muttei voinut keskittyä niihin kunnolla. Alitajunta poimi sieltä täältä raportteja ympäri planeettaa, talletti tietoa kovalevyille, muttei pystynyt muodostamaan siitä mitään kunnollista, tunteita herättävää ajatusta. Pää tuntui olevan täynnä puuroa, josta pilkisteli esiin hetkelisesti television toittamia tapahtumia, mutta mikään niistä ei ollut pinnalla tarpeeksi kauaa tartuttavaksi. Hän oli turtunut maailmaan, ihmisiin, ympäristöön. Uutiset eivät tuntuneet enää miltään. Ei sodat, ei luonnonmullistukset tai entisen jääkiekkoilijan kirjoittama elämäkerta *Oodi Odensille*. Pitkä aika ilman televisiota ja uutismedioita sai informaation tuntuvaan joltain surkeuden evankeliumilta, jonka ainoa tarkoitus oli kolisuttaa toivosta tyhjäksi valunutta sielua kuin kelloa, mutta joka ei onnistunut herättämään erityisiä tunteita. Miksi taistella, yrittää pitää kiinni päätöksestään? Miksi kävellä surkeuden luotisateeseen?

"Tuntuuko sinustakin, että tämä maailma on mennyt taas hullummaksi?" Vernerin kysyi katsellen tyhjää nurkkausta. "Ai niin. Sinä et tosiaan ole enää täällä..."

Vernerin silmäkulmaan ilmestyi sukupuuttoon kuolluksi luultu kyy-

nel. Hän tajusi olevansa tuuliajolla, täysin turha komponentti tässä universumissa. Maailma oli kamala ja hullu paikka. Universumin tärkein ihminen – heti kaikkien itsensä jälkeen – oli jokin rapakon toisella puolella asuva leväperseinen letukka, jonka isä voitti jonain vuonna vuoden naispalkinnon. Raamattu oli häipynyt ihmisten kädestä mutta tilalle oli tullut tuo mystinen laite, jonka kautta ihmiset lukivat life style-ohjeita, Vauva.fi-sivustoa – joka oli tullut monessa tapauksessa Raamatun tilalle, ei rinnalle – ja ennen kaikkea kaveriksi kutsuttavien ihmisten kuulumisia, koska kasvokkain juttelu ei ollut enää muodikasta tai soveliaista. Uutiset syytivät verkkokalvoille tietoa sodista, pandemiasta, surkeista kohtaloista ja massiivisista koko kansaa kuohuttavista tietoisuksista, kuinka he ovat pyyhkineet perseensä aina väärin, miten suolaa tulisi oikeasti käyttää, kuinka syödä eettisesti styroksin ja soran avulla. Ei ollut enää mitään, minkä vuoksi elää ja hengittää. Pelkkää kuoleman odottelua, vääjäämättömän väijymistä ja yksinäisyydellä ryyditettyä kituuttamista. Kaikki tuttu ja turvallinen oli poissa. Odottamassa, toivottavasti, häntä tuolla jossain, näkymättömän rajan toisella puolella.

Mitä hän enää odotteli tai piinasi itseään?

Vernerin suoritti karkean päässä laskun: jäljellä oleva aika miinus siihen mahtuvat positiiviset asiat tekivät yhdessä... ei mitään sellaista, jota kannattaisi jäädä odottelemaan.

Vernerin oli pitänyt päänsä aina tähän päivään saakka. Hänelle oli Gigantissa koitettu myydä leivänpaahtimen oston yhteydessä puhelinliittymää ja jotain virussuojausta lipevän nuoren miehen toimesta. Vernerin oli päättänyt, ettei asioi siellä enää. Ja piti päänsä, vaikka joutui viemään leivänpaahtimensa takuuhuoltoon bussilla lähes 200 kilometrin päähän. Viime työpaikassaan hän oli vaatinut euron enemmän tunnille. Siihen ei ollut suostuttu. Työkalut saattoivat vieläkin olla sen rivitalotyömaan viereisessä metsikössä. Pappi oli kysynyt häneltä *tahdotko?* Ja Vernerin oli päättänyt tahtoa. Päätös pysyä päätöksissään ei tuntunut enää hyvältä päätökseltä. Hän oli elänyt elämän tähän saakka tiettyssä moodissa. Huomannut sen tuottaneen jo tarpeeksi surua ja vaikeuksia. Ei enää. Hän oli väsynyt.

”Tämä saa luvan riittää”, Vernerin mutisi ja sammutti television. ”Rekku ja Eeva. Olen tulossa... minun täytyy vain tehdä pari asiaa...”

Betonielementtien keskellä kaikui autojen moottoreista lähtevä käyntiääni, puhelimien ja ihmisten melusaaste. Kivijalkaliikkeisiin katosi ihmisiä, taksit jonottivat kadunreunassa. Yhteiskunta muistutti kellon koneistoa; pienet rattaat pyörivät väsymättä, toisiinsa vaikuttavina, näennäisen irrallisina ja itsenäisinä, mutta kaikkeen vaikuttavana. Kaiken sen keskellä seiso i lottomasti hymyilevä Verner i, joka oli juuri käynyt pankissa nostamassa kaikki säästönsä käteiseksi.

"No niin... mistä minä oikein aloittaisin?" hän pohdiskeli.

Ilmastotekoja, rasisminvastaista toimintaa, perustuloa ja kultaa ulostavaa hanhea lupailevat vaalimainokset olivat kehystäneet pienen puistoalueen. Toinen toistaan leveämmillä hymyillä varustetut kasvot oli siloteltu näyttämään mahdollisimman samarialaisilta ja humanistisilta. Tekoja ja asenteita lupailevat kasvot olivat valmiina pelastamaan koko maan – vaikkakaan suoria ideoita sen suhteen ei lueteltu.

Mainosten takana erottuva lähes säälittäväksi luokiteltava puistoalue oli hiljainen. Se kutsui Verner iä luoksensa. Siellä hän voisi hengähtää, laatia suunnitelmansa läksiäisistä tästä maailmasta.

Muutaman puisen penkin, kourallisen roska-astioita, kymmenkunta puuta, suihkulähteen ja rauta-aidalla eristetyn leikkialueen sisältävä puisto oli irvokas muisto luonnosta. Neuvostoliiton romantiikkaa hönkivät kerrostalot ympärillä pitivät huolen, ettei auringonsäteet päässeet sinne kuin kimpoilemalla heijastavista pinnoista, tehonsa menettäneinä ja lannistettuina. Roskilla ja koiran jätöksillä kirjaillut nurmikentät eivät houkutelleet piknikille, eikä siellä täällä pilkkivät injektioneulat sallineetkaan sitä. Puisto tuntui unohdetulta, syrjään siirretyltä. Ihan kuten Vernerikin.

Verner i istahti penkille ja venytteli jalkojansa.

"Ootat nyt täällä, että äiti käy kampaajalla ja kahvilla", rööki huulessa lastansa perässä raahaava teiniäiti ohjeisti lastaan. "Leikit vaikka noilla keinuilla. Ja maassa oleviin ruiskuihin ei sitten kosketa."

Shokkivärillä värjättyjen hiusten seasta mollotti kelmeät ja väsyneet kasvot. Hän avasi metallisen portin, työnsi jälkikasvunsa leikkialueen sisälle ja sulki sen puolihuolimattomasti.

"Tuossa on juotavaa, ole kiltisti."

Verner i katsoi kolajuomaa lapsellensa ojentavaa naista, joka kaivoi käsilaukusta esiin puhelimensa ja poistui paikalta nopeasti aloittaen villin naputtelun.

Metallisen aidan takana seiso i pieni tyttö kädessään virvoitusjuoma-

Maailman murjomaksi joutuneen miehen itsetuhoinen suunnitelma keskeytyy suuremman voiman ilmestymiseen, joka tuo mukanaan varoituksen kaiken päättymisestä. Ainoa keino pelastaa ihmiskunta tuhon alta on suorittaa pyhä tehtävä, jonka tarkoituksena on kerätä kymmenessä päivässä kasaan kymmenen näennäisen sattumanvaraisesti valittua henkilöä. Yksinkertainen tehtävä osoittautuu nopeasti aiottua vaikeammaksi – niin tuhoutuvan maailman kuin pelastettavienkin myötävaikutuksesta, eikä tilannetta helpota omaa pyhää tehtäväänsä suorittavien fanaatikkojen osallistuminen kaaokseen.

Jälkikasvu on törkeän mustalla huumorilla, voimasaanoilla, räikeän ylilyöville henkilöhahmoilla, tunnetuihin tarinoihin ja historiaan pohjaavalla juonella höystetty satiiri, joka herättää kysymyksiä ja ajatuksia nauraen samalla kaikelle – myös itselleen.

Ei heikkohermoisille.

BoD

